Dominanta săptămînii

Omul cu armă nu face politică

Din fericire, n-a fost o tentativă de a realiza o răsturnare de guvern prin uz de arme, cum s-au grăbit să declare unele agenții de presă, inclusiv rusești. Dar dacă era tocmai așa? Sintem noi oare gata de a da riposta cuvenită unui puci ori din care parte ar veni el?

PE FONDALUL stării de criză generală din republică, ceea ce s-a produs la finele săptămînii trecute în centrul Chișinăului a fost, fără îndoială, culmea încordării. Din fericire, n-a fost o tentativă de a realiza o răsturnare de guvern prin uz de arme, cum s-au grăbit să declare unele agenții de presă, inclusiv rusești. Dar dacă era tocmai așa? Sintem oare noi gata de a da riposta cuvenită unui puci ori din care parte ar veni el?

Pe intențiile voluntarilor erau cunoscute cu cel puțin o săptămînă pînă la sosirea lor în numitul capitală. Prin urmare, ar fi nimerit minciunoși cei de-ar afirma că evenimentul s-a produs pe neașteptate. Să ne plîngînăm însă că în centrul capitalei veneau nu voluntarii, ci smirnoviștii și cazacii, evident, fără a ne preîntîmpina. Doamne ferește, desigur.

De aceea consider firească întrebarea: în ce măsură sîntem gata a ne feri de marea năpastă care poate fi un puci? Gruzia ar trebui să ne fie de învățătură și nouă...

* * *

Odată ce practic în fiecare zi avem morți și răniți înseamnă că războiul continuă. Miercurea trecută am fost la Gîsca, unde avusese loc o luptă crîncenă ce a durat șase ore. Am văzut cadavre în mijlocul străzii... Îngrozitor pînă peste margini. Războiul nu cruță pe nimeni — nici fecior, nici soț, nici tătic. La vederea celor răpuși, nu-ți mai pasă cine-i: patriot de-al nostru ori dușman de moarte, la fel de îndurerată ți-e inima și pentru unii, și pentru alții. Cu atît mai mult, cu cît după cum am aflat, doar unul dintre cei cîțiva smirnoviști răpuși avea documente de identitate. Despre ceilalți nu se știe cine-s, care mame, soții și copii trebuie să-i plîngă pentru că și-au dat viața atît de prostește și pentru idei atît de absurde. Cred că acest război ar putea fi sfîrșit chiar în ziua cînd toți politicienii implicați așa ori altfel în aceste mari și nejustificate vărsări de sînge ar vedea acel tablou pe care am avut nenorocul să-l văd eu la Gîsca. Remarc doar că această localitate e prea depărtișor de Nistru...

* * *

Tragedia Benderului încă nu e cunoscută în întregime. Am fost la comitetul executiv orășenesc, unde am discutat cu președintele acestuia V. Cogut. Din șiragul enorm de fraze tradiționale, gen vinovați de toate-s moldovenii, va fi pace numai după aderarea Moldovei la C.S.I. etc, am desprins următoarele: la Chișinău sînt forțe politice foarte influente, care în viitorul apropiat vor insista asupra fărîmițării republicii prin autonomizarea raioanelor din stînga Nistrului, a celor de la sud și a celor... din jurul Bălțului! Iată că și Bălțul ar putea deveni străin nouă. Pofta vine mîncînd, o știm cu toții. Dar dacă dușmanii ne-o mai fac și pe aceasta?

Am traversat Benderul de la un capăt la altul, dar ruinele deplînse cu lacrimi de crocodil în emisiunile telecompaniei Ostankino nu le-am văzut.

* * *

De-a lungul liniei de foc se discută foarte mult problema păcii și a forțelor care ne-o pot aduce. Lunile de luptă i-au făcut pe unii să fie gata la cîrdășie și cu necuratul, numai să nu mai răsune împușcături. Atît doar că acest război ne va lua noi vieți și va continua să ne schilodească și după instaurarea păcii. Atît apărătorii noștri, cît și smirnoviștii nimeresc aproape în fiece zi pe minele instalate anterior.. În cîteva locuri mi s-a comunicat cum că schemele, conform cărora au fost instalate mine, atît de-ale noastre, cît și de-ale lor, au fost pierdute, contingentul de oameni se schimbă cam în fiecare săptămînă și acum mai nimeni nu știe de unde te paște moartea. E o problemă care merită cea mai mare atenție deja astăzi. Pe străzile Chișinăului, Tiraspolului și Benderului am și observat tineri fără o mînă ori un picior. Vom reuși oare să-i ferim pe alții de năpastă?

* * *

De partea separatiștilor sînt și consingeni de-ai noștri nu numai de la Dubăsari, Grigoriopol, Tiraspol, ci și de la Rezina, Orhei, Sîngerei și chiar Nisporeni. În urma schimburilor de observatori la nivel de ostași, patrioții noștri s-au întîlnit cu consăteni și cunoscuți, care au tras în ei. Ne putem aștepta la un val de crime împotriva trădătorilor. Flăcăii noștri, cu care am stat de vorbă, afirmă că îi cunosc pe foarte mulți dintre acei care ne-au împușcat de-a valma cu separatiștii și că se vor răzbuna fără nici o judecată. Ar fi bine să întreprindem măsuri eficiente pentru a evita atare pericol. Și-apoi să nu uităm că astfel societatea noastră ar putea fi dezbinată și mai mult, iar criminalitatea ar deveni o povară prea mare pentru forțele de menținere a ordinii.

* * *

Actualmente combatanții noștri cunosc foarte vag situația din republică. Ziarele și emisiunile televizate ori radiofonice nu ajung la ei. Sperăm cu toții că în viitorul apropiat flăcăii noștri vor reveni pe la casele lor și de aceea ar fi bine ca în fiecare companie să fie numită cîte o persoană, care i-ar pregăti într-o anumită măsură pentru viața pașnică. Aceste persoane ar trebui să fie pentru combatanți omul de încredere sufletească, de restabilire a echilibrului sufletesc. Căci, aflîndu-se luni în șir în tranșee, sub focul dușmanului hain, combatanții noștri, mai bine zis o parte a lor, au devenit puțin mai intransigenți, mai agresivi și apreciază lucrurile și acțiunile celor din jur prin prisma criteriilor războiului. Acasă îi așteaptă sărăcia caracteristică zilelor ce le trăim cu toții, uneori și atitudinea desconsiderătoare a șefilor de pe teren, ceea ce-i poate face să-și piardă cumpătul, lucru foarte posibil, dacă ținem cont de toate prin cîte au trecut.

* * *

Vine iarna, iar odată cu ea și problemele tradiționale. Gospodarii care și-au lăsat casa și familia și au plecat să-și apere țara și neamul ar trebui ajutați în măsura posibilităților existente în fiecare caz aparte astfel, încît să se simtă nu mai rău ca acei care, din diferite motive, au rămas, acasă. Mai mult nu cere nimeni...

* * *

In rest, pace de-ar fi!

Eugen ZACTAVNEȚCHI.